

715. *(Egy szerelem szinopszisa)* Eggyéválnak: Eggyé válnak.
716. Harmadnapra legyőzte az *anyagot*.
717. Valami közeledik *benned*.
718. *(Felelősség)* Valamikor egy egész világegyetem kerekedett útra, hogy te *most* megérkezhess.
719. Ki igazítja útba az öröklétben tévelygő időt?
720. A távolságot Istennel töltjük ki. A közelséget szerelemmel.
721. A távolságot a szerelem Istennel tölti ki?
722. Minden szerelmes mindenbe. – Ez volna a kozmosz kötőanyaga?
723. *(Hepifánia)* Élsz-halsz a mogyorós csokoládéért? Beleszeretsz minden második szembejövő női vállba? Kártyaszennvedély nyugóz? Ne bánkódj, ne szégyenkezz, ne szorongj. Nem démoni dimenziókba kormányoztad magad; ellenkezőleg: Isten *neked* mogyorós csokoládéban, női vállakban és a treff hetesben mutatja meg magát.
724. *(Meseválasz)* Miért mikro a mikro? Egyszerű: tüzet hányogató mikrosárkányok laknak benne – valamint egy Laci nevű, perzselt fenekű mikrokoala, szájában sípval (azzal jelez, ha elég melegre hányogatták a mikrosárkányok a pizzát).
725. Ami elmúlt: *hol van?*
726. „Elnézést, megmondaná, mennyi az idő?” „Nincs idő. Én se vagyok. És ön sincs.” „...”
727. „Elnézést, megmondhatom, mennyi az idő?” „...”
728. *(Az öröklét vége)* Vajon hány angyal éri meg az öröklét végét? Egy részük bizonyára föladja, elbukik és alászáll. Belőlük lesznek az emberek. De a többi kitart a fény mellett. – Belőlük lesznek az olyanok, mint TE.
729. A „Nem akarok mosogatni”: értelmetlen ódzkodás. A „Nem akarok” még te vagy. A *mosogatás* (stb.) már nem te leszel. Nem te fogsz mosogatni, hanem *mosogatás lesz*. – Amikor valami

megtörténik, te nem vagy ott. (Ha ott lennél, te történnél meg.
De erre csak az istenek és a néma anyag képes.)

730. A tiszta költészet: értelen. *A tiszta én is.*
731. Túl sok én. Túl sok „túl sok”. És mind Istent takarja el. (Végső soron: Isten takarja el Istent.)
732. Zen meditáció, keresztény ima, zongorafutam Chopintól stb.: mennyi út, hogy elérjünk oda, *ahol vagyunk.*
733. „Te csak látod ezt a kertet. De ez a kert *él téged.*” „Ez mit jelent pontosan?” „Ha tudnám, virág lennék magam is.”
734. Egy regényt elolvasol; s legfeljebb még néhányszor újra. De föllapozhatni egy-két véletlen oldalt bármikor: ez a verseskötetek adománya, és spirituális szövegeké, a Bibliáé és más szent könyveké. Csak a költészet és a teológia van veled minden pillanatban, mindvégig. Pilinszky és Weil (és, kivételként, Baricco *Tengeróceánja*).
735. (Újragondolt Jézus) S ha a végítélet (utolsó ítélet) napja: az egyes ember *adott* életének vége? Mindannyiszor? Amikor karmikus mérleget von egy kéz *hiánya*?
736. Egy két lábon járó *Márk 14,38.* De ha leül, *Gal. 5,22.*
737. (Újragondolt Jézus 2.) S ha Jézus nem a bűneinket törölte el (váltott/szabadított meg tőlük), hanem magát az etikai bünfogalmat függesztette föl? (Nincs többé bűnünk, mert sose volt bűn.)
738. (Válság) Nem azért nem csinálsz semmit, mert bajod van, hanem azért van bajod, mert nem csinálsz semmit. (Nem azért szenvedsz, mert fáj, hanem azért fáj, mert szenvedsz.)
739. Hét könyv lakatlan sziget esetére: Pilinszky-összes, Nemes Nagy-összes, Székely-Magda-összes, *Biblia*, Simone Weil: *Ami személyes, és ami szent*, [Mallász Gitta:] *Beszélgetés az anygallal*, Alessandro Baricco: *Tengeróceán*.
740. (Szív) Két pitvar, két kamra. Hogyan képesek mégis labirintusba rendeződni?

741. A fény: megváltott anyag.
742. Leghamarabb az elveszett találja meg, ami elveszett.
743. El se hisszük, milyen könnyű szeretni. *Ezért aztán el se hisszük.*
744. Bach: miért a h-moll (mise, szonáta, szvit)? Honnan s mi végre a misztériumos szépség épp itt?
745. *Szélcsendélet*: ez volna a zen? A nirvána? A mennyország? A szerelem?
746. Angelus Pannoni: lehet, hogy ez a költő hiányzik az irodalomból, a történelemből, a naprendszerből? Hiányoljuk – s ezért írunk verseket szünet nélkül? Hátha meglesz?
747. Az első ember, aki *hitt*: neki köszönhetjük Istent, a világot, a verseket és a szerelmet.
748. A világ mint Isten inkognitója. Gyönyörű, áttetsző álca.
749. Miért „fele”? Miért nem telebarát a barát?
750. A vers mint világgá suttogott angyal.
751. (*Boldog*) Megszállta az angyal.
752. Azért van így, mert így kell lennie. S azért kell, mert *lehet*. – A világ a szabadság testet öltése, minden pillanatban.
753. Egy vissza-visszatérő fuvioladallam Bach *h-moll szonátájában*: mintha madár írta volna.
754. A teve és a gazdag. A tű foka és a mennyek országa. – Az anyagi javaknak itt alkalmasint nem a bősége lényeges, hanem anyag mivoltuk. Az anyaghoz ragaszkodás napi hübrisze.
755. Oroszlánnyi bömbölést talál a fülében. – De csak a szomszéd porszívózik.
756. (*Költői program*) Szólásodra emelkedem.
757. Bennem közeleg a hírnök, s szólásra ő emel.
758. Mindenki szerelmes valakibe. Különben megállna a világ szíve.

759. Vers, mely vetekszik a növények némaságával.
760. (Bach) Az ember csak h-moll-bámul.
761. (Kincs) Neked vesztettem el.
762. (Exit) Felvesztette az életét.
763. (A vak lány) A vak lány egyedül sétált a kertben. Ez ötszáz éve történt. Úgy élj, hogy mosolyt csalj azt arcára.
764. (Kánaán) Tejjel-mézzel folyó tea.
765. (Buddha-paradoxon) Szabad-e vágnunk a vágy-nélküliségre?
766. „Ha választhatnál: az a fa lennél, vagy a madár a fán?” „Már választottam.”
767. Konzervatív: Őrzi a liberális értékeket.
768. Számítógépes program, mely analizálja, földolgozza, egybeveti a valaha létezett összes vallást – hogy megtalálja a közös nevezőt, az egyetemes törvényt, a végső igazságot. Az eredmény – fordításoktól függően: Isten szeret. / Istent szeretni. / Isten a szeretet. / A szeretet az Isten. / A szeretet Istene. / Isten szeretete. / Szeretet. Isten. / Isten. Szeretetet. / Isten. / Szeretet.
769. A vigasz bántó is lehet, amennyiben kétségbe vonja a fájdalom igazságát.
770. Mintha egyszerre köszöntene be minden földrész minden évszaka: ez a *minőségtobzódás*... a szerelem? a katarzis? az üdvösség?
771. (A türelem tanítása) – Mit tanulhatnék tőled? – morfondírozott a tanítvány, kíváncsian forgatva kezében egy kavicsot. Háromszáz év telt el. – Türeelmet – válaszolta a kavics.
772. (Élet, út) Magad állsz a saját utadban. *Pedig az út is te vagy.*
773. Ha írsz: nem a kéz, nem a toll, és nem a mondat. A mozdulat az igaz. S a mozdulat mélyén a Mozdulatlan. – Meg a vers, ha összeállnak a mondatok.

774. „Szerelmes vagyok az angyalokba”, mondja. „Az összesbe?”, csodálkozom. „Nem tudok választani”, pirul el. „Mind olyan szépek.”
775. *(Megvilágosodás)* Egy nehéz éjszaka nappala.
776. *(A lélek sötét éjszakája)* Zenfényvesztés.
777. Buddhát Jézustól alig valami választja el. – Ez az *alig valami*: te vagy.
778. *(Lehunyt világ)* – Kopogtak. Kinyitottam. Hatszáz szamuráj állt az ajtó előtt, kivont karddal – mesélte a mester. – Mit tettél akkor? – kérdezte izgatottan a tanítvány. – Félelmemben lehunytam a szemem – ismerte be a mester. – És azóta sem nyitottam ki.
779. *(Választás)* Kopognak. Kinyitod. Egy angyal áll az ajtóban. Behívod teázni, vagy vele tartasz az öröklétbe? – S van-e különbség?
780. Sakkjátszma, melyben a felek előzékeny jóindulattal egymást igyekeznek győzelemhez segíteni. – Sosincs vége. Élethosszig tart. És azután is.
781. Ha angyallal találkozol, onnan tudod, hogy nem álom, hogy nyitva a szeme.
782. Ha egy felismerés, lelkiállapot, élmény vagy gondolat verssé kívánczik: boldog szolga a költő.
783. Lehet, hogy a hazugság (hamisítás, tévedés, tévelygés) a nyelv eredendő jegye? Hiszen szavakat használ – dolgok helyett.
784. *(Fény)* Központozás nélküli zsoltár.
785. *(Pékvizsga)* Most ugrik a malom a lisztbe!
786. *(Buddhizmus)* Lótuszpókusz.
787. Senki se vagy, amíg valaki.
788. *(Tavaszi zsongolódás)* Kisüsükézik a nap.

789. (*Verseskötet*) Helyessírási kézikönyv.
790. (*Óvodai menzavizsgálat*) Gyerekzsemle-seregszemle.
791. (*Koan*) Dióhéjban összefoglalt – dió.
792. (*Részegész*) Cseppben a tenger: versben az ember.
793. (*Ebédidő*) Ebédidőre páni jel, ha nyálcsorgat a spániel.
794. (*Megelőző kapás*) Ne örüljön szíved hiába: csurgass tejet mézes teába.
795. Bölcsőbb igen – de boldogabb is lennél, ha tudnád, mit írt Jézus a porba?
796. (*Téridő*) Elmúlik – hova?
797. (*Kiegészítés*) Legyen meg a te akaratod – szerint az én akaratom.
798. (*Beteljesedés*) Legyen meg a te akarat-nélküliséged, bennem is.
799. Legyen, ne legyen, minden, semmi, most és soha és mindörökké. – Egyszóval: szeress.
800. Minthogy a megváltáson túl van, már csak szeretetre szomjazik a világ.
801. Az univerzum mint Schrödinger macskája. És Isten a doboz. – De ki nyitja, nyitotta ki?
802. Tengerbe vet magot a bolond – tengerbe vet magot, és természet imádkozik a bölcs.
803. Tengerből is kinő a fa, ha a madár a szívének rakna fészket.
804. Lehántani a vallásokról, ami közös, hogy megmaradjon, ami egyetemes.
805. Az irodalom fikció. A vers nem. (A regény, a színmű: kitalált történetet sző. A költészet: a valóságot bírja szóra. – Isten tolmácsa.)
806. (*Cérna*) Tüvé teszed érte a világot.

807. – A mozdulatlan testnél – tanította a mester – csak a test nélküli mozdulat magasabb rendű.
808. (*A legidősebb szamuráj*) A legidősebb szamuráj már fölállni sem tudott, de a harcot folytatta: a démonaival küzdött. – Senkinek sem árulta el, hogy egész életében a benne magában garázdálkodókkal hadakozott; a külső hadviselés csak a kíváncsiaknak szánt látványosság volt. Senkinek sem árulta el, ám mindenki tudta, mert mindenki így volt vele, mert démonlakta angyal az ember, mióta világ a világ. (De csak ameddig világ a világ.)
809. (*Az igazi híd*) A sereg a folyóhoz érkezett. A tábornok hidat veretett volna, de a király megállította: – Nekem jobban tetszik ez a híd – mondta, és a folyópartra mutatott, majd szó nélkül megindult a víz mentén a nagyobb víz felé.
810. (*Zen*) Test nélküli mozdulatlanság.
811. Isten nem vágyik nálad többre.
812. Derülő úton járni.
813. A legszebb híd a part.
814. S h az angyalok nem „élnek”? Mert *elevenebb* s örökebb létforma az övék?
815. (*Jövő*) Hiszi a sci-fi.
816. (*Inezo története*) Ineznek hívták. Egészen tizenhat éves koráig. Akkor úgy döntött, szamuráj lesz, és fölvette az Inezo nevet, és küzdősportokat tanult, és leérettségizett, és haikukat írt, és továbbtanult, és zöld teát ivott, és férjhez ment, és zen meditációt oktatott, és gyereke született, és tusrajzokat árult, és polgári foglalkozása lett, és boldog élete, és bölcs szíve, és oldalán mindvégig ott függött egy láthatatlan kard. „De miért akar szamuráj lenni egy gimnazista lány?”, kérdezem. „Nem én akartam. A szamuráj akart megszületni bennem”, mosolyog. Bólintok. Semmit se értek, de még hosszan gyönyörködöm a láthatatlan kardban. A finom mívű pengén Isten neve ragyog, olvashatatlanul.

817. (Fló) Volt egy hang. Az súgta Flórának, hogy mostantól Fló a neve. Mert az már majdnem *flow*. – Később egészen az lett. (Fló komolyan vette új nevét, ezért könnyedén a világot. Így lett ő az Új Hang.)
818. „Ha egy dolgot megragadunk, a többit elveszítjük” – írja Taisen Deshimaru az *Igazi zenben*. – *Nem megragadni ezt a mondatot.*
819. A japán kultúra: mint egy másik (vagy *sosem létezett*) hagyomány stilizált alakja.
820. Jajszó nélkül, egyenes derékkal tűri ez a fa, hogy kivágják: íme a szamurájbecsület.
821. (Isten) Forgószélcsend.
822. (Vidéki móka) Tájfun.
823. (Személyleírás) Áldás volt rajta, és kardigán.
824. „Nagyon szeretem az embereket”, kezdte, és attól fogva be nem állt a szíve.
825. Csak azt tenni, amin áldás van. Amin nincs: áldó kézzel tenni.
826. (Karthauzi) Központozatlan, mint a fény, a csend beszéde.
827. Bölcsők bölcsői: gyerekek.
828. A vadont az édentől egy hajszálnyi Isten választja el.
829. (Téli kalligráfia) Égre írt ágak.
830. (Udvarlás) Légy az ínyemre.
831. (Szerelem) Gyerekké bűvöl – így vált meg a bűntől.
832. Válgak egészségedre.
833. Istentől minden kitelik: mindenki telik.
834. Arra ébredni, hogy nem álmodom.
835. Fuldokló virág: kapkodja a fényt.
836. Lóssak-fussak? Megvárja a vándort az út.

837. (*Élni*) Isten fénye-kedve szerint.
838. Egyszer összetalálkozott Holdfi és Napkisasszony. És azóta se váltak el, csak az égen. (Ami nem számít, mert illúzió.)
839. Kutatni Istent? Tanulmányozni a szeretetet? – A misztériumnak nincs megoldóképlete.
840. (*Antropológia*) Jární tanul a madár.
841. (*Zenpillantás*) Jól csak Isten szívével lát az ember.
842. Vágyak takarják el a valóságot.
843. A gyerekkori könyvek szépsége, az első olvasmányok izgalma: ezt hozza vissza egy-egy kóbor *felnőttkatarzis*? Ez volna a versek küldetése is? Hogy újraépítsék az ártatlanság korát?
844. Cseresznyevirágok hullottak a vállára. Pedig a kertben nem is volt cseresznyefa. – De az istenek tavasza nem ragaszkodik a lehetségeshez.
845. Az írás (alkotás) mint meditációs aktus. Föltisztított tudatállapot. A mindennek megnyíló üresség.
846. (*Szerelem*) Séta az angyalok ligetében.
847. (*Transzcendens piknik*) Állj meg. Gyönyörködj a mező sétájában.
848. (*Napi csoda*) A madár felett átrepül az ég.
849. Táplálod a gonoszt, ha félsz. Inkább szelídítsd meg – az örömmel.
850. Szabad elhatározásból rabul esni: csak egy bölcs lehet ennyire bolond.
851. Nemcsak helyet: időt is foglal a balga.
852. (*Modernség*) A bírák kezében örvénykönyv: csoda, hogy hiányoznak a csodák?
853. Elég egyetlen pillanat, hogy a világ résnyire táruljon, s beszökjön Isten levegője. Ez: a helyes lélegzet pillanata.

854. Ha a szemed ki se látszik a könnyből, ne a szemeddel: *a könnyel nézz.*
855. Fiatal japán lány. A családja gésának taníttatná, de kideríti: szamuráj ősei vannak. Harcosnak áll: költő lesz.
856. (*Horizont*) Porszemhatár.
857. (*Smaragdóhaj*) Ha van igazság a földön: van igazság az égben.
858. *A személynél személyesebb* létezés az ember számára fölfoghatatlan. – Ez Isten.
859. Mindig, amikor beszélünk valakiről, a nyelv a felsőbbrendűség illúzióját kelti. Pedig csak nincs jelen, vagy már halott. A tér és az idő leválasztja a nyelvről, amely ezáltal a hatalom nyelve lesz – ha illuzórikusan is.
860. A japán szigetvilág mint egy valamikor lezuhant űrhajó roncsai. S a japánok: mint ősidők idegen fájának leszármazottai. Különösségük innen ered, különbségüket ez magyarázza. A szépség és a réboly kettőssége kultúrájukban-civilizációjukban efelől tekintve érthető, sőt szükségszerű is. – S ha egyszer megunnak bennünket, visszaszállnak az egekbe?
861. Beszélni: mágikus aktus. Megigézem a valóságot: megváltom, vagy uralmam alá hajtom, vagy átváltoztatom *otthonná*.
862. A legsebebb nyílvevő sem gyorsabb a még sebebb bárminél.
863. A kereszténység lélektani előnye a keleti tanokkal – és a New Age-dzsel – szemben: a személlyé, személyessé tett (változott) Isten. Az Atya. (És a Fiú!) – Kérdés persze, van-e relevanciája lélektannak s előnynek ebben a – kozmikus – összefüggésben, összevissza függésben.
864. Szélnék eredt fény: ez volna a lélek?
865. Mit mondana egymásnak Buddha és Jézus, ha találkoznának? Talán nevet cserélnének. Talán sorsot. Talán istent. – Talán együtt várnának rád. (Talán már találkoztak.)
866. Mágus mind, aki a távozonál érkezőbb.

867. Vízet sziklából? Inkább embert fakasztani a fényből.
868. Napkelte a mezőn: ibolyán túli fény.
869. Melyik volt az a pillanat, amikor az irodalom felhagyott azzal, hogy gyógyítson és tanítson, hogy imádság legyen és törvénykezés, hogy angyaloknak nyelvén szóljon, s országot építsen hitből, reményből, szeretetből? Amikor mágiából fikcióvá lett?
870. – Mester, mit tegyek? – kérdezi Toruko. – Magadtól kérdezted már? – dűnnyögi a mester.
871. – Mester, mit tegyek? – kérdezi Toruko. – Mit tennél a helyedben? – mosolyog a mester.
872. – Mester, mit tegyek? – kérdezi Toruko. – Miért akarod tudni? – csodálkozik a mester.
873. – Megtettem, mester – mondja Toruko. A mester bólint. A mester nevet. A mester nem figyel. A mester nem érti. A mester mindent ért. A mester boldog. Toruko meghajol a tükör előtt.
874. – És én mit tegyek? – kérdezi a tükör.
875. Amivel nem lehet tréfálni, azt nem szabad komolyan venni.
876. Csak magadra számíthatsz. *De te vagy mindenki*ben.
877. Fáradhatatlan vándor: mindennap átkel a folyón a híd.
878. Amikor nem találod a helyed: lehet, hogy nincs is rá szükséged?
879. A felhő még lehetőség. A zápor már illúzió.
880. Ne figyelj rám. Ne hallgass meg. Ne olvass el. Mert amíg figyelsz, hallgatsz, olvasol: valaki hiába szomjazik a jelenlétedre.
881. *(A vers hübrisze)* Úszni tanítaná a tengert.
882. Isten arca *tükröszínű*.
883. Ha nem jutsz ötről hatra, próbálkozz a héttel.
884. Matematikai rendszer, melyben $1 = 2 = 3 = 4 = 5 \dots$ – Isten számtana.

885. (*Vihar*) Partra vet felhőt, madarat az ég dagálya.
886. (*Világhajnal*) Szavadra süt a nap.
887. Nincs absztrakt tavasz. Csak tavaszi faág, napsütés, madárdal.
– Nincs Isten? Csak (ha) a versben, az ölésben, a tavaszban?
888. Miért nevezzük halálnak a halhatatlanságba nyíló kaput?
889. Ha van kérdés, van válasz. De ha van válasz, mi szükség van kérdésre?
890. A világ illúzió voltára vajon nem elégséges bizonyíték a most illúzió volta? (Ami vagy már elmúlt, vagy majd csak jönni fog: létezik-e?)
891. A „túlvilág” sosem a túlpárt, hanem az innenső. – Az én optikája csalja messzire (hogy a kellő távolság megteremtse a szükséges különbséget, elkülönítést – a világról dölyffel leválasztott én-tudatot).
892. Sosem tudhatod, melyik pillanat keresztül meg. (Szabadít föl. Világosítja meg az elméd. Váltja meg a szíved.) – Talán mert minden pillanat ezt teszi; csak nem figyelsz.
893. Nem tudod? Akkor miért kérdezed?
894. A démon olyan angyal, aki eltévedt benned. – Szelíden szólj hozzá. Adj neki nevet. És vezesd ki a napvilágra.
895. Isten a szeretet. Ha nem szeretsz: nincs. (S akkor ez a „nincs” az Isten.)
896. A világot egyetlen vers is megváltja – ha Isten írja. (Minden verset Isten ír.)
897. Virágszirom a szélben: ez a világ. (És a szél. És a nap. És a felhők. És a minden. – És a semmi.)
898. A samiszen negyedik húrja azért láthatatlan, hogy feltűnés nélkül játsz hassanak rajta a láthatatlanok?
899. A gyerek még a láthatatlan szemtanúja. A felnőttnek már csak a nyelv marad – mely egykor dokumentálta a láthatatlant.

(Ettől olyan bonyolult és titokzatos és egyszerű, s ezért válhat hébe-korba verssé.)

900. Ha szamurájt találsz a szekrényedben, ne ijedj meg. Talán csak ihlete támadt, s nyugalmas zugot keresett a haikuköltéshez.
901. Isten legszebb hiedelme: tekints így magadra.
902. A völgy a hegy kezdete. A hegy a völgy ambíciója. – De a madár az ég ösvényeit járja.
903. Eső: a föld hívja – vagy az ég küldi? (Gravitáció vagy irgalom?)
(Nincs „vagy”. Nincs kettő. Egy van, mert egy sincs.)
904. A csónak egyszemélyes volt, s a három vándor összeeszt rajta. Olyan zajjal perlekedtek, hogy meg se hallották: szelíden invitálja őket a híd.
905. Ha szépen kéred, egy marsi porszem is megtanít valamire.
– Minden és mindenki mester, akire odafigyelsz.
906. Minél jobban figyelsz, annál kevésbé te.
907. Mindent tudunk. Csak eszünkbe sem jut magunkról tanulni.
908. A tanítvány kérdezett valamit. A mester válaszolt. De te nem vetted komolyan a dialógust a fejedben.
909. Lassú, türelmes, halk, szelíd, derűs, elfogadó, megbocsátó és hálás: íme a falevél anatómiája.
910. Az árnyék szomorúsága: hogy neki nincs.
911. Időről időre rájövünk mindenre. Néha tanítók (Buddha, Jézus, Weil, Mooji...) is segítenek. – Csak hát: se a tudás, se a tanítók nem élhetnek helyettünk. A szavak életre váltása: ez a történelem ezen a küszöbön vesztegel.
912. Ha egy dobozról bizonyosan tudnád: Istent rejti – kinek aján-dékoznád?
913. „A homoszexualitás (a liberalizmus, a kék haj stb.) nem méltó az emberhez”. – És a homoszexuális (liberális, kék hajú stb.) emberhez?

914. Előír. Elvár. Igazodik. Ítéł. Megbélyegez. Lenéz. Elpusztít. – Melyik isten kérte meg rá?
915. (*Mennyországgyakorlat*) Csak ülj le, egy csésze teával a kezeden. Várj. Várj. Várj. Míg ki nem kortyol, aki leült.
916. Folyton él. Mikor jut ideje szeretni?
917. Ne angyal: jótét ördög légy. Az *életszerűbb*.
918. „Az ördögben is megbújik egy buddha” – szól egy japán közmondás. De hogy egy buddhában hány (kis)ördög...?
919. (*Vándorlástán*) Ha nem hív az út: maradj.
920. A sár a maga módján tiszta.
921. Ha a csónak lélekvesztő, a tenger lélektaláló?
922. Mennyi szépség! És mind a szemben.
923. (*Mono, poli*) Egy az Isten? Vagy sok? Vagy nincs? – Egyszerre mind, hiszen tökéletes.
924. (*A múltról*) Ha szükséges volna hátranézned, a tarkódon is lenne szemed.
925. (*Meteorológiai istenérv*) Kisüt a nap – honnan?
926. (*A szeretet fénye*) Derengő ragyogás.
927. (*Nappali alvó*) Nem látok: szemembe süt a vaksötét.
928. (*Ártatlanság*) Mert gyermekké bűvöl: nem ismer bűnt a szerelem.
929. Vers Istenről: megvilágítani a világítótornyot.
930. Szakadatlanul zajló imádság a világ. Neked csak egyetértened kell.
931. Isten feje megfájdul, ha túl sokat gondolkodsz.
932. Ne a bűnt kerüld: az örömet pártold. (A lehetetlen helyett válaszd a mindent.)

933. Különös? örömteli? tanulságos? – hogy az egyik legszebb magyar könyv (Szabó T. Anna – Rofusz Kinga: *Senki madara*) végső soron a japán kultúra gyümölcse.
934. – Egy gyümölcs körvonalával még senki sem lakott jól – mondta a mester, amikor test és lélek különbözőségéről faggattuk.
935. Ha Isten tökéletes, azaz teljes, azaz minden: akkor bűnei is vannak?
936. Nem lelkek: darabkák a világlélekből. Nézz így az emberekre.
937. (*Hőseposz*) Mikor a zen mester kardja énekelni kezdett, a háború istenei sírtak szegyenükben.
938. (*Metaesztétika*) A *harmónia* (az univerzum békéje a szívben) a mű. A vers (a szonáta, az akvarell) csak *mellékterméke* ennek.
939. Zenszerző zeneszerző: csendéletet komponál.
940. Kellően összpontosított mágiával zsebedbe teheted a holdat. – De mihez kezdenél vele?
941. „Hány éves vagy?” „Egypillanatos. Mindig csak egypillanatos.”
942. (*Szeretet*) A hála halmozott állapota.
943. Ha választanod kell a kettő között, a kettőt válaszd. (Nem a két darab egyet, hanem az egy darab kettőt.)
944. (*Tavaszi misztérium*) Mikor ragyogás öleli a fát, a gyökér is sütkérezik a fényben.
945. Jézus *hegyi hallgatása*: ez a történelem.
946. Hogy a világ megvilágosodjék: nyisd ki a szemed.
947. Minden a körülményektől függ – s azok tőled.
948. Verdeső ég alatt nyugodt röptű madár: ez légy.
949. Ki csempészte ki az öröklétből, s engedte szabadon az időt?
950. (*Istentelen mű*) Zátonyra futó tenger.
951. A szerelem: két minden egyesülése.